

Arrest

nr. 289 047 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is sinds 28 maart 2022 gehuwd met mevrouw P. B., die de Belgische nationaliteit bezit. In functie van zijn Belgische echtgenote dient verzoeker op 16 juni 2022 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 16 december 2022 wordt verzoeker door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 14 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 januari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.06.2022 werd ingediend door:

Naam: P. (...)

Voornamen: J. (...) C. (...)

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenoot van de heer B. (...) P. (...) E. (...) E. (...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentpersoon volgende documenten voor :

- attest van het ACV te Antwerpen dd. 5.09.2022 op naam van de referent waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen in de période oktober 2021 tot en met september 2022*
- attest VDAB op naam van de referent aangaande afspraken die er gemaakt zijn.*
- pension payment advice op naam van betrokkene zelf*

Uit de documenten blijkt dat de referentpersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Gezien er geen documenten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat de referentpersoon actief op zoek is gegaan naar werk, kan de werkloosheidsuitkering niet worden aanvaard ter staving van de bestaansmiddelen. Het voorgelegde attest van de VDAB doet hier geen afbreuk aan gezien er geen bewijzen werden voorgelegd waaruit kan blijken dat de referent stappen heeft ondernomen om deze uit te voeren.

Aangezien de bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen, is een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig. Onze Dienst is enkel gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4 van Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel,

Artikel 42, §1, eerste lid Verblijfswet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn."

Artikel 52, §4, tweede lid Verblijfsbesluit bepaalt vervolgens:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af".

Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. In casu diende er dus een beslissing genomen te worden ten laatste d.d. 16.12.22.

Op deze datum had verzoeker een afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen, en werd hem medegedeeld dat de beslissing positief was, en verkreeg hij derhalve een F-kaart.

Ruim een maand later werd verzoeker in kennis gesteld van een beslissing, dewelke dateert van 14.12.22. Het is bevreemdend, alleszins getuigt het van onzorgvuldig bestuur, dat deze beslissing niet tijdig werd overgemaakt aan de bevoegde lokale DVZ.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Door geen beslissing binnen de zes maanden aan de gemeente te communiceren, en door te beslissen dat na het bezitten van een F-kaart voor een période van een maand het toch correct is om het nadien in te trekken is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

*Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).*

Tevens impliceert het rechtszekerheidsbeginsel dat de burger niet kan worden geacht te zijn gebonden door normen die niet werden bekendgemaakt of zoals in casu, die laattijdig werden bekendgemaakt (R.v.St., Maton, nr. 42.304,16 maart 1993; R.v.St., Jacobs, nr. 74.846. 30 juni 1998; R.v.St., Luyten, nr. 90.238,16 oktober 2000).

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist ook dat het bestuur de rechtmatigheid van genomen beslissingen dient te bewijzen, iets dat in casu niet heeft plaatsgevonden. Het niet naleven van een termijn heeft de rechtszekerheid van verzoekster in het gedrang gebracht aangezien wijzigingen werden gebracht aan haar verblijfstoestand.

De legitieme verwachtingen van verzoeker zijn in casu door de overheid geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204655).

Er dient vastgesteld te worden dat in casu de overheid d.d. 16.12.22 aan verzoeker een F-kaart heeft afgegeven in plaats van de op 14.12.22 genomen beslissing tot weigering van verblijf ter kennis te brengen. Er dient gewezen te worden op het feit dat met die vergissing aan verzoeker een voordeel werd verleend. Er was een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart zijn verblijfsrecht inderdaad werd erkend.

Verzoeker wijst erop dat hij, erop vertrouwend dat hij over een verblijfsrecht beschikte, inmiddels zich heeft ingeschreven bij een ziekenfonds (stuk 5), de lessen Nederlands met vrucht heeft beëindigd (stuk 6), bij Atlas en de VDAB is ingeschreven (stuk 7-8), en samenleeft met zijn Belgische echtgenoot.

Er is ten slotte geen sprake van gewichtige redenen om het voordeel meer dan een maand later terug te vorderen.

De overweging dat de afgifte van de F-kaart een fout was en dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend, houdt geen rekening met het gezins- en privéleven dat verzoeker heeft ontwikkeld in de période dat hij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren.

De verwerende partij heeft dan ook niet nagegaan of het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart per vergissing werd afgegeven, voldoende opweegt tegen de banden die verzoeker ontwikkelde in de période dat hij over een verblijfskaart beschikte. Er werd dan ook niet op

afdoende wijze vastgesteld dat er in casu gewichtige redenen zijn om het aan verzoeker gegeven voordeel terug te vorderen.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, Verblijfswet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden.

Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is. In zijn arrest nr. 245.829 van 21 oktober 2019 wees de Raad van State er overigens op dat de déclaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken.

Verzoeker verwijst in casu tevens naar een gelijkaardig dossier, waarbij eveneens gesteld werd dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden werd (RVV 16 juni 2021, nr. 256 555).

Verzoeker maakt dan ook een schending aannemelijk van het vertrouwensbeginsel juncto artikel 52, §4, tweede lid Verblijfsbesluit. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Indien zou worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet vernietigd dient te worden omwille van de schendingen waarnaar wordt verwezen in het eerste onderdeel, is verzoeker van mening dat de motivatie in de bestreden beslissing tevens niet correct is.

De bestreden beslissing stelt immers dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter Verblijfswet.

De referentiepersoon zou, gelet op haar werkloosheidsuitkering, moeten aantonen dat zij actief op zoek is naar werk, en met de inkomsten van verzoeker zou geen rekening gehouden moeten worden.

De relevante bepaling uit art. 40ter Verblijfswet luidt als volgt:

(...)

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg :

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

De inkomensvereiste komt voort uit Richtlijn 2003/86/EG over gezinshereniging met derdelanders, maar wordt in België ook toegepast op gezinshereniging met Belgen die geen gebruik maken van het vrij personenverkeer. Uit vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis voor Belgen richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden nu de Belgische wetgever ervoor koos om Belgen op vlak van gezinshereniging op dezelfde wijze te behandelen als derdelanders.

Volgens richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten "die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat". In de richtlijn wordt het begrip 'stabiele en regelmatige inkomsten' dus geplaatst tegenover het begrip 'sociale bijstand'.

De Verblijfswet bepaalt dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Dat is slechts een referentiebedrag:

Verwerende partij interpreteert de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf:

"Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat voldaan is aan de bepalingen van artikel 40ter."

In tal van arresten oordeelde Uw Raad dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 September 2017; RvV nr. 191.456, 5 September 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Volgens de Verblijfswet moet de Belg immers aantonen dat hij/zij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Verblijfswet beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst Uw Raad erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

In casu werden door verzoeker verschillende stukken neergelegd, dewelke in overweging genomen dienen te worden.

Ten eerste betrof het de individuele rekening van 2021 en de aparté loonfiches, waaruit wel degelijk bleek dat de referentiepersoon tot oktober 2021 over voldoende bestaansmiddelen beschikte (stuk 10).

Aangezien haar arbeidsovereenkomst niet werd verlengd, had zij een werkloosheidsuitkering vanaf oktober 2021 (stuk 11). Zij legde hieromtrent wel haar afspraken met de VDAB neer, waarbij uitdrukkelijk gesteld werd dat zij bezig was met een individuele beroepsopleiding en sollicitaties (stuk 12). De actieve zoektocht naar werk is derhalve aangetoond.

Daarenboven werden de inkomensbewijzen van verzoeker neergelegd (stuk 13). Hij verwerft een pensioen uit het Verenigd Koninkrijk.

Uit de gemeenschappelijke bankrekening blijkt dat zowel verzoeker als de referentiepersoon maandelijks geld storten naar hun gezamenlijke rekening, dewelke op beider naam staat (stuk 14).

De referentiepersoon toonde tevens aan over een eigendom, hetwelk reeds is afbetaald, te beschikken. Er zijn dus geen huur of kredietkosten. Dit element wordt gewoon genegeerd in de bestreden beslissing.

De referentiepersoon beschikt derhalve wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Moest verwerende partij het hier niet mee eens zijn geweest, had minstens een behoefteanalyse uitgevoerd moeten worden. Dit vond evenwel niet plaats.

Verwijzend naar hogervermelde argumentatie is de weigeringsbeslissing een schending van artikel 40ter Verblijfswet, alsook een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2 Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een beginsel van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (cf. RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

Verzoeker wijst erop dat hij op 16 juni 2022 een verblijfsaanvraag heeft ingediend met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat hij, zes maanden later, op 16 december 2022 een verblijfskaart heeft ontvangen. Volgens verzoeker wordt het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden waar de F-kaart op 19 januari 2023 wordt ingetrokken en hem een weigeringsbeslissing wordt afgegeven.

Krachtens artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan de derdelander-echtgenoot van een Belg een recht op verblijf openen indien hij de Belg vergezelt of zich bij hem voegt. Daarnaast moet de derdelander-echtgenoot aantonen dat de Belg die hij vergezelt of vervoegt, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt en over voldoende huisvesting.

Wat de aanvraag van een dergelijk verblijfsrecht betreft, bepaalt artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt op zijn beurt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de betrokkene moet worden erkend. De in artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod. *In casu* heeft verweerder op 14 december 2022, minder dan zes maanden na het indienen van de verblijfsaanvraag, een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg is voldaan aan de vereiste van artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dit neemt echter niet weg dat de stad Antwerpen verzoeker op 16 december 2022 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart. Er bevindt zich in het administratief dossier thans een schrijven van verweerder

aan de burgemeester van de stad Antwerpen van 14 december 2022, waarin wordt gesteld: “Op datum van 16.06.2022 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid. Deze aanvraag tot vestiging dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 – hier bijgevoegd – zonder een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Gelieve betrokkene uit het rijregister te schrappen vanaf de datum van de beslissing (bijlage 20) overeenkomstig de omzendbrief van 30 augustus 2013. De verblijfskaart (AI) dient gesupprimeerd te worden teneinde verwarring bij een eventuele vreemdelingencontrole te vermijden”.

Op 16 januari 2023 stuurt de stad Antwerpen aan verzoeker een brief waarin staat: “wegens gebrek aan beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) binnen de 6 maanden, vroeg u op 16 december 2022 uw elektronische verblijfskaart F aan. De dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) nam ondertussen alsnog een beslissing. In bijlage maken wij u deze beslissing over. Uw elektronische verblijfskaart F werd geannuleerd. Wij verzoeken u deze kaart in te leveren bij het loket Migratie”.

In de mate verzoekers grief luidt dat zowel hijzelf als de stadsdiensten pas na verloop van de termijn van zes maanden in kennis werden gesteld van de bestreden beslissing en de stad Antwerpen niet op de hoogte was van de beslissing van 14 december 2022, tengevolge waarvan hem dan door de stad Antwerpen een F-kaart werd uitgereikt, moet worden vastgesteld dat de grief betrekking heeft op een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing, die geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de beslissing zelf en aldus niet tot de vernietiging ervan kan leiden. Een eventueel gebrek in de kennisgeving tast immers de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

In zoverre verzoeker ervan uitgaat dat de aflevering van de F-kaart door de stad Antwerpen de rechtmatige erkenning van zijn verblijfsrecht inhoudt moet worden gewezen op het feit dat de omstandigheid dat per vergissing een verblijfstitel werd afgeleverd door de stad Antwerpen, geen rechten doet ontstaan in hoofde van verzoeker. Immers, de afgifte van een verblijfskaart heeft een declaratoir en geen constitutief karakter wat met zich brengt dat het verblijf van een vreemdeling in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart werd afgegeven, hetgeen *a fortiori* niet het geval is wanneer een dergelijke kaart hem ten onrechte werd afgegeven (RvS 5 januari 2012, nr. 217.116). Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. Hoe ongelukkig ook de samenloop van omstandigheden, nu hierboven reeds werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht niet binnen de daartoe bepaalde termijn van zes maanden werd genomen kan de aflevering van de verblijfskaart door de stad Antwerpen niet anders worden afgedaan dan als zijnde een vergissing, nu reeds een beslissing inzake de erkenning van het verblijfsrecht was genomen door de gemachtigde. In de voormelde omstandigheden kan het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. Verzoeker is immers nooit in het bezit geweest van een toekenning van een recht op verblijf als familielid van een Belgische onderdaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel op deze gronden kan dan ook niet worden vastgesteld.

Wat betreft het vertrouwensbeginsel, ten slotte, moet erop worden gewezen dat de toepassing van dit beginsel niet *contra legem* kan werken. Nu in toepassing van de wettelijke bepalingen –met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, het verblijfsrecht werd geweigerd op 14 december 2022 binnen de hierboven vermelde termijn van zes maanden na de aanvraag, kan verzoeker zich niet steunen op de daarna ten onrechte afgegeven verblijfskaart, die, het weze herhaald, een declaratoir karakter heeft, en slechts het *instrumentum* is dat niet is onderbouwd door een toegekend verblijfsrecht. Dat verzoeker zich inmiddels heeft ingeschreven bij een ziekenfonds, lessen Nederlands met vrucht heeft beëindigd, bij Atlas en de VDAB is ingeschreven en samenleeft met zijn Belgische echtgenoot, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien merkt de Raad op dat uit de neergelegde stukken juist blijkt dat verzoeker niet kan worden ingeschreven bij een ziekenfonds. Daarnaast blijkt hieruit tevens dat verzoeker zich al in augustus 2022 heeft aangemeld bij Atlas en zich op 2 september 2022 heeft geregistreerd bij de VDAB. Op dat moment beschikte verzoeker nog niet over een F-kaart, waardoor hij niet ernstig kan voorhouden als zou het bekomen van een F-kaart hem ertoe hebben aangezet deze acties te ondernemen.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen.

De schending van het vertrouwensbeginsel *juncto* artikel 52, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Verzoeker voert in het tweede onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, alsook van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker betwist dat de referentiepersoon niet over voldoende inkomen beschikt en betoogt dat verschillende stukken werden neergelegd die ten onrechte niet in overweging zijn genomen.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoeker volgende stukken ingediend:

“- attest van het ACV te Antwerpen dd. 5.09.2022 op naam van de referent waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen in de periode oktober 2021 tot en met september 2022

- attest VDAB op naam van de referent aangaande afspraken die er gemaakt zijn.

- pension payment advice op naam van betrokkene zelf”

De gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon kan niet in rekening worden gebracht omdat uit de ingediende stukken niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon actief werk zoekt.

Verzoeker is het niet eens met voormeld motief en verwijst naar het door hem voorgelegde attest VDAB op naam van de referent aangaande afspraken die er gemaakt zijn. In voormeld stuk wordt uitdrukkelijk gesteld dat de referentiepersoon bezig was met een individuele beroepsopleiding en sollicitaties. Hij meent dat de actieve zoektocht naar werk aldus is aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd *“Het voorgelegde attest van de VDAB doet hier geen afbreuk aan gezien er geen bewijzen werden voorgelegd waaruit kan blijken dat de referent stappen heeft ondernomen om deze uit te voeren.”* Het is niet kennelijk onredelijk om uit het gebrek aan bewijzen af te leiden dat niet blijkt dat er concreet stappen werden ondernomen door de referent ter uitvoering van de afspraken zoals bepaald in het arrest VDAB.

Verzoeker betwist ook dat zijn eigen inkomen, bestaande uit een pensioen uit het Verenigd Koninkrijk, niet in rekening wordt gebracht. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in schril contrast staat met de interpretatie in verschillende arresten van de Raad die stellen dat het inkomen van de partner van de Belg wel in rekening mag worden gebracht op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken.

In dit verband dient de Raad te verwijzen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019, waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen. Het Hof heeft ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “*beschikt*”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met zijn eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat zij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Door nog uiteen te zetten dat zijn echtgenote over een eigendom beschikt die reeds is afbetaald toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij in gebreke bleef het bewijs te leveren dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat verweerder voormelde wetsbepaling heeft geschonden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat verweerder naliel na te gaan welke bestaansmiddelen hij en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, kan hij niet worden gevolgd. Met toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient verweerder over te gaan tot een behoefteanalyse indien de inkomsten van de referentiepersoon lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. De gemachtigde stelt vast dat er *in casu* geen beschikbare bestaansmiddelen voorliggen van de Belgische referentiepersoon. Er blijkt derhalve niet dat zij over enig inkomen beschikt dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet door verweerder in aanmerking kan worden genomen. De Raad dient hierbij te duiden dat de werkloosheidsuitkeringen van verzoekers echtgenote enkel in aanmerking kunnen worden genomen indien tevens wordt bewezen dat zij actief werk zoekt. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij dergelijke bewijzen heeft. In dit verband moet worden benadrukt dat het gegeven dat zijn echtgenote zich liet inschrijven bij de VDAB op zich geen bewijs vormt dat zij ook *de facto* werk zoekt. Haar “*individuele beroepsopleiding en sollicitaties*”, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, kunnen nergens uit worden afgeleid.

De schending van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker vormt al jarenlang een koppel met zijn Belgische echtgenote, de referentiepersoon. Zij wonen thans al geruime tijd samen in België. Er is aldus ontegensprekelijk sprake van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing heeft een impact op het verblijfsrecht van verzoeker en bedreigt het kunnen bestaan van een gezinsleven.

Derhalve dient een fair-balance toets uitgevoerd te worden. Verzoeker verwijst in casu naar rechtspraak

van Uw Raad (RW 5 november 2015, nr. 156 153):

"De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70)"

Er is simpelweg geen toets van het gezinsleven gebeurd in bestreden beslissing. Gelet op het onbetwistbare bestaan van een gezinsleven, schendt verwerende partij zo artikel 8 EVRM."

3.4 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezins- en familieleven van verzoeker niet betwist. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris koos ervoor om verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en RvV 211 420 - Pagina 16 Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker werpt op dat er geen toets van zijn gezinsleven is gebeurd in de bestreden beslissing terwijl zijn gezinsleven onbetwistbaar bestaat.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger, om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een

onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van verzoeker niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoeker het tegendeel niet aan. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven vormt. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals door verzoeker uiteengezet, kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN